

казвамъ; когато ние придобиемъ Божията Любовь, ние придобиваме вѣчния животъ. Какво по-хубаво отъ това, да проникнешъ въ Божията Любовь, да бждешъ въ съгласие съ нея? И тогава, не трѣбва азъ да ви доказвамъ, има ли Господъ, или не, но това да бжде за васъ една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трѣбва да бждатъ отношенията ви къмъ тази Любовь, къмъ Бога.

И тъй, всички ние се стремимъ да живѣемъ единъ колективенъ животъ и да чувствуваме живота на цѣлото създание въ себе си. Това е духовниятъ животъ. Ако искате да живѣете като българины, вие не можете да бждете християнинъ; ако искате да живѣете като англичанины, вие не можете да бждете християнинъ; ако живѣете като французинъ; или американецъ, или германецъ, вие не можете да бждете християнинъ. Даже и ако живѣете като ангелъ, пакъ не можете да имате разположението на Бога. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ами какъ може да живѣемъ? — Ще живѣете по закона на великата Божия Любовь! Нѣкои отъ васъ казватъ: ние се мъчимъ да живѣемъ. Азъ не вѣрвамъ въ това. Нѣма защо да се мъчите да живѣете. Това не се изисква отъ васъ. Богъ те е пратилъ на земята да изпълнишъ Неговата воля, и ти трѣбва да живѣешъ! Животътъ е едно благо, той не е мъчение. Ако ние се мъчимъ, то е, защото не разбираме условията на Божията благость, която ни води къмъ общата любовь. Вие искате да обичате нѣкого въ свѣта и той да ви обича, да имате едно вѣрно лице. Азъ питамъ всѣки едного отъ васъ: намѣрилъ ли е туй вѣрното лице? Азъ наричамъ вѣрно лице туй, което